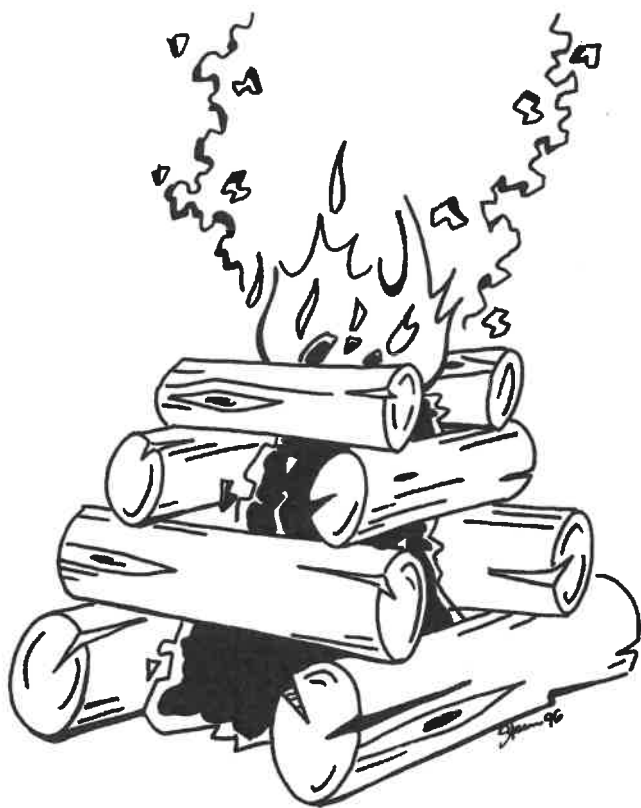

Familiegudstjeneste

Grandløse

23. juni 2024

Sankthansaften

VED GUDSTJENESTEN:

Nu blomstertiden kommer
med lyst og ynde stor,
sig nærmer bliden sommer,
da græs og urter gror;
nu varmer sol i lide,
og hvad der lå som dødt,
med hver den dag, mon skride,
står op som atter født.

De fagre blomsterenge
og agrene på rad,
de grønne urtesenge
og skovens friske blad,
de skulle os påminde,
hvor Gud er rig og from,
der lader nåden rinde
og række året om.

Vi hører fugle sjunge
med mange hånde lyd,
skal ikke da vor tunge
lovsynges Gud med fryd?
Min sjæl, ophøj Guds ære
med lov og glædessang!
Han fryde vil og nære
os på vort levned's gang.

Du Herre Jesu Kriste,
vor glædes sol og skin,
bliv hos os til vort sidste,
opvarm vort kolde sind!
Giv kærlighed vort hjerte,
forny vor sjæl og ånd,
vend bort al sorg og smerte
alt med din milde hånd!

Du Sarons blomst, vor lykke,
du lilje i Guds dal,
min sjæl du nådig smykke
med dyder uden tal!
Som dug af Zion signe
din nådes væld min ånd
til roserne at ligne,
der står på Libanon!

Velsign du årets grøde
og frugtbar gør vort land,
giv daglig du os føde,
velsigne sø og strand;
fra himlen dryppe fedme,
bespis os med dit ord,
og med din nådes sødme
velsigne du vor jord!

Det dufter lysegrønt af græs
i grøft og mark og enge.
Og vinden kysser klit og næs
og reder urtesenge.
Guds sol går ind
i krop og sind,
forkynder, at nu kommer
en varm og lys skærsommer.

Hør fugletungers tusindfryd
fra morgen og til aften!
De kappes om at give lyd,
der priser skaberkraften.
Hvert kim og kryb
i jordens dyb
en livsfryd i sig mærker
så høj som himlens lærker.

Se, blomsterflorets farvepragt
gør alle ord forlegne.
Kong Salomon i kroningsdragt
misundeligt må blegne!
Alt smukt, vi ved,
al kærlighed,
den mindste fugl og lilje
er, Gud, din skabervilje.

Ja, du gør alting nyt på jord,
en sommer rig på nåde.
Men klarest lyser dog dit Ord
af kærlighedens gåde.
Alt kød må dø,
hver blomst blir hø.
Når vissentørt står floret,
da blomstrer evigt Ordet.

Ja, Jesus Kristus er det Ord,
der skaber liv af døde,
så ny blir himmel, ny blir jord,
en verden grøn af grøde.
Kom, Jesus, snart,
og gør det klart:
den morgenstund, du kommer,
da gryr en evig sommer.

Gak ud, min sjæl, betragt med flid

i denne skønne sommertid

Guds underfulde gaver!

Se, hvor hvert lille blomsterpar

sig yndefuldt nu smykket har

på marker og i haver!

Hvert træ nu pranger med sit løv,

og jorden dækker til sit støv

med sommergrønne klæde,

og skønnere er liljens dragt

end Salomon i al sin pragt

på gyldne kongesæde.

Højt svinger sig de lærker små,

og duerne fra dunkle vrå

i skov og mark sig fryder,

og nattergalen, hør engang!

nu synger glad sin vekselsang,

så bjerg og dal genlyder.

Hver hvedemark om gylden høst

nu varsler til den gamles trøst

og til de unges glæde;

og Paradisets takkesang

genlyder i en efterklang

fra lave barnesæde.

Ak, tænker jeg, er der så stor

en skønhed på den faldne jord

for syndere at finde,

hvor skal vi da vel frydes ved

al glansen af Guds herlighed,

som er i Himlen inde!

Hvor må det være sødt især

at vandre i Guds-haven dér

i evighedens sommer

og høre dér den dag så lang

de tusinde serafers sang,

hvor natten aldrig kommer.

Velsign os med din Helligånd,

og plej os med din egen hånd,

så vi for dig må være

som blomster små med liflig lugt,

som træer fyldt med yndig frugt

til Jesu Kristi ære!

Og, Fader, når du ejegod

oprykker blomsten med sin rod

for bedre den at gemme,

o, plant mig da, og giv mig læ

ved livets væld, af livets træ

i Paradis derhjemme!

Lille Idas Sommervise (på dansk)

Du skal ikke tro, det blir' sommertid,
hvis ikke jeg selv gir' et skub
til sommeren gør den lidt sommerligt
så alting kan komme i knop.
Først puster jeg liv i en vintergæk,
nu står den og lyser så kønt,
men allerførst smelter jeg sneen væk,
så jorden kan klæ' sig i grønt.

Jeg hvisker til bækken og kilderne,
at nu kommer sommeren snart,
så fylder jeg luften med svalepar
og myg, som blir' slugt i en fart.
Jeg gir' alle træer deres grønne løv
hvor fugle kan bygge og bo.
Jeg maler i skumringen himlen rød
når solen i vest går til ro.

Jeg gir jer et blomstrende æbletræ
og tror, I vil syns', det er smukt
og skovjordbær gir' jeg til børnene
og alt, hvad der findes af frugt.
Jeg finder de spændende steder frem
til børn der vil tumle omkring.
Når foråret nærmer sig næste gang
så ved I, jeg sidder på spring

Nu er jord og himmel stille
vinden holder tyst sit vejr
og der lyder ingen trille
fra de høje, stille træer.
Kun de fjerne frøers kvækken,
køers kalden over vang
og et dæmpet slag af bækken
til vor egen stille sang.

Men når sangen er forstummet,
vil vi høre end en klang
lys og klar fra himmelrummet,
det er lærkens aftensang.
Fra i morges inden gryet
har den jublet glæden ud
og sin himmelflugt fornyet
med endnu en tak til Gud.

Tak for dagen, som er omme
for en lang og dejlig dag,
tak for dage, som skal komme
og for dem, der ligger bag.
I det høje lyse fjerne
mødes sangen mild og klar
med den første aftenstjerne
som et kærligt smil til svar.

Nu kommer fuglene igen
Og lyset vælter pludselig ind
Det kommer gennem alle sprækker
Lyse nætter er tilbage.
Alt, hvad der rørte sig blev gemt
Da du var rejst var det så nemt
Men hjertet ved godt, hvad det øns-
ker sig
At pynte sig for dig
Du er tilbage, du er hos mig
Du er tilbage, med varme dage
Du er hos mig

Nu kommer lydene igen
Og verden vælter pludselig in
Med parasoller og sandaler
Bølger maler alt i sand
Jeg havde huset fuld af vind
Og nye frugter båret ind
Men hjertet ved godt, hvad det øns-
sker sig
At pynte sig for dig
Du er tilbage, du er hos mig
Du er tilbage, med varme dage
Du er hos mig

SYNGES VED BÅLET:

(Midsommervisen)

Vi elsker vort land,
når den signede jul
tænder stjernen i træet med glans i hvert øje.
Når om våren hver fugl,
over mark, under strand,
lader stemmen til hilsende triller sig bøje:
Vi synger din lov over vej, over gade,
vi kranser dit navn, når vor høst er i lade,
men den skønneste krans,
bli'r dog din Sankte Hans!
Den er bunden af sommerens hjerter,
så varme så glade.

Vi elsker vort land,
men ved midsommer mest,
når hver sky over marken velsignelsen sender,
når af blomster er flest,
og når kvæget i spand
giver rigeligst gave til flittige hænder;
når ikke vi pløjer og harver og tromler,
når koen sin middag i kløveren gumler,
da går ungdom til dans
på dit bud Sankte Hans
ret som føllet og lammet, der frit
over engen sig tumler.

Vi elsker vort land,
og med sværdet i hånd
skal hver udenvælts fjende beredte os kende,
men mod ufredens ånd
under mark over strand,
vil vi bålet på fædrenes gravhøje tænde
hver by har sin heks,
og hver sogn sine trolde.
Dem vil vi fra livet med glædesblus holde
vi vil fred her til lands
Sankte Hans, Sankte Hans!
Den kan vindes, hvor hjerterne
aldrig bli'r tvivlende kolde